

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενών.

Χίλια κι' ένηκκόσια πέντε,
τά κουνούμε κι' έν κουνήνται.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άν' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μόνον.
Για τα ξένα όμως μέτρα—δέκα φράγκα καί' στο τώ ξέρι.

Είς γνάθων φέρομεν παντός εύμούσου τέλειτη
ότι πωλούμεν όσματα «Ρωμιοσύνη άνελιπτή
μέ την άνόλογον τιμήν κι' όπισος άν' έξω θέλει
όέν θα πληρώνη δι' αστά ταχυδρομησών τέλη.

Έκτα του Μάρτι κι' είκοστή,
οχόλη του γένους χαριστή.

Όρθόνα πέντε όν όκτακόδια
κι' ή Ρωμιοσύνη φρεντιόδια.

**Της Λαύρας ή Σχόλη
και οήτορες όλοι.**

Ό της μεγάλης έορτής
της διηθώς περιούτης.

Υστερ' από την έταρξιν της νέας περιόδου
ο σφρίγος, Περιλάτο μου, και χαόμα νου ρόδου
της Λαύρας την πανήγυριν δέντε πανηγυρίσωμεν
και λαμπροπροήσωμεν.

Κι' άν τώρα τό βασιλείον νικά των Ίατώνων,
άλλά δέν βλέπει σάν κι' έμάς φαγητάματα προήτων.
Ναι μέν αυτός δ κύριος Ορχάμα και Κουρούου
νικούν έδώ, νικούν εκεί,
πλήν μη όσιμ προγονική
δέν τούς καταδιώκει.

Κι' άν βλέπης τούς Ίαπωνας να τρέχουν να βαρούν
και' στού θανάτου την σκιάν να μην έποχαρούν,
είναι καύ δέν εαρημάζονται 'στην βραση των άγίωνων
από σκιάς προήτων.

Πάμε να στεφανώσωμε
προπάτορας με τρέλλα,
και νούδες να γανθώσωμε
σάν πέρον, παπαρέλλα.

Ό νούς μου σήμερα πεινά
σέ σόλιον και στρατούς...
δός ό' εύνοιον καύ νητά
προήτων σκελιτούς.

Είς τάφους δε καθίσωμεν χωρίς κούλις πόνον,
κι' δε πτόσωμεν τά πρόσωπα κητών Ίατώνων,
και τούς λαμπρούς άγώνας τω δε κήριωμεν άγόνους
από σκιάς, βρε Περικλή, δέν βλέπουν κολωνήσιους.

Π—

Έφαρέθηκα σέ άλήθεια
προπατόρων κολωνήσιου,
και τούς ίθιους κάθε χρόνο
δέν' μπορώ να στεφανώσω.

Σήμερον καθείς όρελλα
να μη στίκεται χαός,
κι' ένα λόγον ν' άπαγγείλη
κάν έμμέτρος κόν πεύός.

Σήμερον καθείς όρελλα
να μη στίκεται χαός,
κι' ένα λόγον ν' άπαγγείλη
κάν έμμέτρος κόν πεύός.

Και τρεφεί κι' ο Πατριάρχης, λεομίμει κι' ο Φεραίος,
πάμε τό λουπόν κι' έμεις
των πολιτών οι θρομής
παιδιά σάν τούς άλλους να φανόθμε καύ χαός.

Νά κι' ο Κοραής, βουβάι,
νίκος κι' ο Κολοκοτρώνης,
τρέχα, σέφε, παραλίδη,
μήπως τίποτα πληρώσει.

Γιὰ τοὺς ἴθους· τὰ μίλι
πῶς ἀνῆλ παθητικός
εἰς τὸ τέλος, Φασουλῆ,
καταντὴ καὶ φορτικός.

Στεφανόν τῶρα πλέον ἀπὸ τοῦτου τοῦ Φεραίου
κἀὲ Φραγκοκρατίνου, κάδης μέγιστον Ἑβραίου.
Πάντα θίγει, βροτὸ κολήγῃ,
πρὸ καλὸς ἀπὸ τὸν Ρήγγα.

Κι' ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Γρηγορίου, τοῦ πατρὸς τοῦ κορμασμένου,
στεφανόν μετ' ἐπαίσιον
τὰς λατάρης τὰς τιμίας καλοῦσιν τωρινῶν
κι' Ἦγον μέγιστον τῶν Μονῶν.

Καὶ μὲ δάφνης ἀντ' αὐτοῦ
τοῦ δασκάλου τοῦ νοικοῦ,
ποῦ μὲ στόμα κεχρησίο
τὸ καλέμ του θουρῶ,
στεφανόν κάδης νέο
γίωσσοκλόστη μαλίσθῳ.

Καὶ τὸ πνεῦμα κι' ἡ ψυχὴ μου μετ' τοῦ Ρήγγα τάντερον
σάν και πρῶτα δὲν κορόνει,
καὶ γὰρ τὸν Κολοκοτρῶν
στεφανόν τὸν παπποῦλη, νέον γέρον τοῦ Μωρητῆ.

Κι' ἂν δὲν εἶναι καββαίρης,
πλὴν ἐκεῖνος ἕλιος χάος
ἀνεβαίνει μὰ χάρα
'στὸν θεσμὸν τὴν πατεροῦ.

Κι' ἂν τὴν περικεραλαίον τοῦ Γενναίου δὲν φορεῖ,
μὰ γενναῖον τῶν γενναίων τὸν καλοῦν τὸν Θεοδώρη,
καὶ καστόρι, βροτὸ καλὴ μου,
κι' ὅ, τι κἀνίμμη κι' ἂν βάλῃ
κράνος γίνεται πολέμου
'στὸ δάκ του τὸ κεφάλι.

Φ. — Κίττα τὸν Κολοκοτρῶν... ποῦ και τοῦτος ὁ καὶμένος
εἶναι σήμερον στημένος.
'Ελα κάρφους τὸ μῦτι
'στὸν γενναῖο Σιατηλάτη
μὲ τὰ λόγια τὰ σοφά.

'Απικὸς βουλευτήριον
κι' εἰς δαμῆν οὐρητήριον
γαῦρος ἔπιος, ἐπιγραφεῖ.

Κίτταε πὸς ἐρεθίζει ζωοπάρκος θεμῆ
ἔλλογο τοῦ Σιατηλάτου,
καὶ στὰ χρομειοματὰ του
τῶν βουλευτικῶν ἀλόγων ἀπαντῶν χρομειοματῶ.

'Ελα σάσου κορυφῶν,
μῆκος εἰς τὸν Κολοκοτρῶν,

Κίτταε τὸν πὸς προσέχει κι' ἐκτιπίζεται αἰγῶν
τὰς ἐνόμους ἐξελέγεις τῶν προσφάντων ἐκλογῶν,
τὰς ἀπάτας, τὰς νοθεῖς,
κι' ἄλλας τὰς ἀνορθαγίας
τῆς ἐνδόξου κι' ἐνεῶς
τῶν γενναίων γενεῶς.

Σὶ ἄλλογο του, ποῦ καλῶσαι,
κίτταε τὸν πὸς κομῶσαι
γὰ τῆς κἀλλας τῶν συγχρόνων.

Κίτταε τὸν ἑδῶ πέρα
πὸς θανῶσαι γύστα μέρα
τοῦς καρποῦς παλῶν ἀγῶνων.

Βλέπει ἀμῆνη βουλευτῶν
καὶ λαλεῖ καθ' ἑαυτῶν...
τι νὰ λέγῃ μόνος... ἄκου...
μοιρομυρίζει πὸς θρωαίς,
μύθοι κι' αἰματοχυσίαι
δὲν ἐπήγαυε τοῦ κἀκου.

Π. — Πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίητος; πὸς στόμα δὲν ἀνοίγεις,
καὶ μὲ τὴν ἀρασία σου τοὺς ἀποφύους πλῆγεις;
Πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίητος εἰς ἔλλογο καββαίλα;
... πὸς δὲν περθεῖς σάν κι' ἐμάς;
ἢ πὸς μ' ἐκείνο δὲν χρομῆς
μὲ στῆς Βουλῆς τῆς οἰαί;

Τὴν περικεραλαία σου πὸς τῶρα δὲν τὴν βγάνεις
καὶ πὸς σάν ἄλλος Ὀδυσσεὺς κομμάτια δὲν τὴν κάνεις
ἐπὶ καρλίαν δυρατῶν
καπορβλήτων Θεοροτῶν;
'Ὅς τῶρα πὸς δὲν ἐκάνεις πολλῶν ἐξοχῶτων
τὰ μούστωμα πατοῦ;
καὶ πὸς ὁ γαῦρος ἔπιος σου τῶν εἰργασῶν χορῶτων
γαστέρης δὲν κίποσῃ;

Λήθουν ἐπάνω στὰ βουρὰ τὰ τίτητα τὰ γῆνῶ,
σπῆνον φορῶσαι στὰ σπῆνα μας τοῦ Μιροῦ γελῶδη,
ἐξῆναν οὐρῶν ταχῆρω μας περιβομβεῖ μελλοῖς,
κι' ἀπὸ τὰ χαροταίγνια, ποῦ τῶχουν τῶχα κλεισίαι,
μαῦρο πουλὶ κελῶδης: κινεῖται, πολεμῶχοι...
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κλεισμο, σῶστε στὸν Συναδόχη.

Τοῦ φτεροποῦ θηλαίτη τὸ φλογορῶ μανιῶ
φθάνει στὸν Κορονοῦτο,
καὶ γὰρ τὰ χαροταίγνια, ποῦ τίβλεισαν μὲ βοδία,
τρέχουν καμπόσοι στὸν παποῦ και συμφοροῦν σαφρόνος;
νὰ λειτουργοῦν ἐλεύθερα και τὴν ἐπὶ Παππούλια,
μονάχα λέσαι τοῦ λοιποῦ νὰ λέγωνι εδοχημῶς.

'Σ' αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον, τρανὴ Κολοκοτρῶν,
ποῦ στέκει πάντα τῶν θεσμῶν ἀθάλευτο κωρῆν,
ἐξουχίζων ἐκλογῶς
τοῦ κατενὸς ἀρέντη,
καὶ γίνεται γέρος καυγῶς
τοῦ Ἀσῆν, τοῦ Λεβέτιν,
δύο μεγάλων μαχητῶν ἀπὸ τὴν φίλην Κάρσον,
κι' εἶναι τὸ θέαμα τερπνὸν εἰς ἄλλους μας κι' εδῶχῶστον.

Τῆς Λαθρας τῆς ἠρωικῆς τὸ λάβαρον γερῶτων
καὶ γίνεται συζήτησις ἂν πρέπει νὰ τὸ φέρουν
εἰς τὸ κλεινὸν πολεμῆθον ἀπὸ τῶν Καλαβροτῶν,
ἢ νὰ τῆσθουν ἄδικτον στὰ βῆδη τῶν ἄδικτων.

Τὸ θέλουν σῶναι και καὶ γὰρ ν' ἀνεψῶση φρεῖας
κι' ἔδω σ' σκοπισθῆ.

Τὸ λόγος!... δίχως λάβαρον ἀδύνατον κανὲν ας
νὰ φρονηματισθῆ.

Όταν σήμας δὲν κήρως
εἰς τὰς μεγάλας τειχάς,
ὅσοιαν μὲν στὸ κούριον
καθὲρα αὐμβολοὺν ἀσπίδιν,

δὴν δὲν περιφέρουσι τὰ λάβρα τῆς Λαύρας
ἢ ὅπτιαν δὲν τὰ προσωρῆν κἀδὲ Ῥωμῆος παλάβρας,
ὅτι εἰ μὲν χρεῖσθουσι, καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
καὶ πᾶσι δὲ τὸν βασιλεῖον
τὴν γῆν δ' ἀπολιτρούσωμεν τὴν δούλιαν Μακεδόνιον
ἀνευ οὐκῆτον λάβραρον,

Ὁ θεῖον Λαύρας λάβραρον κἀδὲ σου, αἰτοὶ κ' ἡμεῖνοι,
τὴν λεγόν σου τὴν οὐκῆν ἐπὶ τὸν μῆν' ἑλθῶντες,
καὶ πάντες ἔς ἑλλῶσιν πᾶσι χρόνοι σου. Δὲ γῆν
καὶ οὐ μελλούσας ἐλλῶσας καὶ οὐ διαθῆλῶσας,

Κολοκοιτῶν Στρατηγῆ καὶ κατεῖσαν πόλιν,
τὰ πάντα πόσι γῆρον σου φοιμάσιν παρῶνται,
ἢ ἐλλῶσας τὰ μέσα μας, καὶ τὰ ἄλλῃ μῆσιν
καὶ τῶνα κ' ἄλλο κοίμην
καὶ τίποτα δὲν ἔργον οὐ τοῦτο τὰ ἡμέρη,
παρὰ κοίλῃ καὶ σῶμα.

Ὁ περιοσίος λαὸς οὐκῆν τῆς Βουλῆς
τὴν νῆαν σωτηρίαν τὸν καρποδῶν ἀδουλίαν,
στὰ ῥοβήρα τῆς Δόστως καὶ τῆς Ανατολῆς,
ἔς διην ἔλλογο κῆντῆς κ' ὁ καθ' ἑαυτῆς φῶνῆα.

Ἐπὶ τὰ λάβραρον πανευλαβῶς
κ' ὁ Φασουλῆς ὁ παλαβῶς,

Ἐπὶ τὸ Βουλευτήριον
τοῦ κράτους τὸ ἐσθῆριον

διαλαλοῦν τὰς ἐλλῶσας Ἠλείας καὶ Τροικῶλον
ἢ οἱ Κρεστενῆται σου, γῆρον μὲ τὸς Στεφανοσίους,
οὐ βλέπῶ μῆρος μου λάβραρον τὴν πόδαν τὸν μετῆλων,
ἢ ἀπλόνησαι οὐκ οὐδῶν καὶ τὰ οὐσιγῆς δούλιος.

Κυμάτις παρηγορῶν εἰς τὰς πόδες τῆς αἵρας,
ὁ λάβραρον τῆς Λαύρας,
κ' ἐγὼ τὰ βλέπει γῆρον σου μετῆς φιλοπατρίας
τοῦ κράτους τὰς πατρίας.

Φλογερῆς ἐπαριστάτης ἀπερῶσιν τὰ γῆρον
καὶ στὸ θέμισσιν πηγαῖον
μὲ τὸς Κρήτας, τοὺς ἐπὶ ὄπλιος, καὶ γῆρον σου ἀδὸν ἀδὸν
τοῦς δινῶς μας τὸς θεαμαῖος,
καὶ τὸν ἐλευθῆρον γῆρον
τοῦς κοινοβουλευτικῶς.

Πᾶσι ἀσθηροῦς τὰ γῆρον
καθεῖνος ἐπαριστάτης
δὲν ἢ ἄδουσι πᾶσι τὰ πῆρον
τὸν καρπὸ τῶν Ζαχαρῶν.

Νᾶ! κ' ὁ φίλος μας ὁ Μάνος, ὁ λεπτὸς ὁ πηγιῆς,
κῆνος τῆς Πελεκῆτινας καὶ οὐ γῆρον σου
δὲν θεῖαν Ἀντιγόνην ἀπὸ πῆρον μεταρῶσας,
παρῶνται ἑαυτῆ καὶ κῆνα,
Πήρῶσι καὶ ῥοβῆματα
κ' ἔβαλε κ' ἡμεῖνοι ῥοβῆας κ' ἀνα Κατεῖαν-Βουκῶσας,